

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ'ἔξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χόρῳν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ :

Ἐξωτερικοῦ :

Ετησίᾳ... δρ. 8,—

Ἑτησίᾳ φρ. χρ. 10,—

Ἑξάμηνος... > 4,50

Ἑξάμηνος > > 5,50

Τριμήνος... > 2,50

Τριμήνος > > 3,—

Δι συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκαστοῦ μηνός

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ. 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἑσωτερικοῦ λπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἑκαστον λπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὀδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρκάνειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 17ος

Ἐν Ἀθήναις, 3 Ἰουλίου 1910

Ἔτος 32ον.—Ἀριθ. 31

ΤΙΑΡΚΟΣ ΚΑΙ ΖΙΝΕΤΤΑ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL)

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'. (Συνέχεια)

Περίληψις τῶν προηγουμένων:— Ὁ μικρὸς Τιάρκος ἀποφασίζει νάνικαταστήσῃ τὸν ἀσθενοῦντα ἐφευρέτην Γιέρακαν καὶ νὰ πεύξῃ αὐτόν, μὲ τὰς πτέρυγας τῆς ἐφευρέσεώς του, εἰς τὸν κήπον Μαγμπέφ. Τώρα πρόκειται νὰ κάμῃ μίαν δοκιμαστικὴν πτήσιν διὰ νὰ μάθῃ τὸν χειρισμὸν, καὶ ὁ Γιέρακας τοῦ ἐφόρεσε τὴν φαντακτερὴν στολὴν τοῦ «ἱπταμένου ἀνθρώπου».

Κατόπιν ἐξεδιπλώθησαν αἱ πτέρυγες καὶ προσεδέθησαν εἰς τοὺς βραχίονας τοῦ Τιάρκου, ἐνῶ ὁ Γιέρακας τὸν ἐδίδασκε πῶς ἔπρεπε νὰ τοὺς κινή. Τίποτε εὐκολώτερον! Θὰ τοὺς ἐξέτεινε σταυροειδῶς καὶ θὰ τοὺς ἐμάζευε πάλιν ἡρέμα, μιμούμενος τὰς κινήσεις τῶν πτηνῶν.

— Ἀλλῶς τε, προσέθεσε, θὰ ἡμπορέσῃς νὰ γυμνασθῇς εἰς τὸν χειρισμὸν ἀκινδύνως, διότι τὸ πρῶτον πείραμα θὰ τὸ κάμῃς δεμένος ἀπὸ ἓνα σχοινί, περασμένον εἰς μίαν τροχαλίαν, ὥστε ἐν ἀνάγκῃ θὰ μπόρῃς νὰ σὲ κρατήσω εἰς τὸν ἀέρα.

— Ὡ, ἀπεκρίθη εὐθαρσῶς ὁ Τιάρκος, δὲν φοβοῦμαι! ἔχω πεποιθήσιν εἰς σὰς καὶ εἰς τὴν μηχανήν σας!

Ὁ ἐφευρέτης ἔθλιψε ζωηρῶς τὴν χεῖρα τοῦ παιδίου καὶ τὸ ἐπανέφερεν εἰς τὸν στύλον, ὅπου ἀνέμενον ὁ διευθυντὴς καὶ ὁλόκληρον τὸ προσωπικόν του, ἀνυπόμονοι νὰ ἴδουν τὸ θαυμάσιον πείραμα.

Τὸν δένουν τότε τὸν καλὸν μας Τιάρκον ἀπὸ τὴν μέσην, καὶ μὲ τὸ σχοινί τὸν ἀνυψόνουν εἰς τὸν ἀέρα, κατὰ μῆκος τοῦ στύλου. Φθάνει οὕτω μέχρι τοῦ μικροῦ ἐξώστου τῆς κορυφῆς, «Ἐντρομοὶ οἱ θεαταὶ εἶδον νὰ διπλώνεται ἡ μὴ πτέρυξ...» (Σελ. 254, στ. γ').

ὅπου πατεῖ καὶ στέκεται ὄρθιος. Δὲν ἔχει καιρὸν νάναμνῃ τὸ ἱλιγγιώδες ὕψος, εἰς τὸ ὁποῖον εὐρίσκεται, διότι ἀμέσως ἡ φωνὴ τοῦ Γιέρακα ἀντηχεῖ ἀπὸ κάτω:

— Ἐμπρός! ...

Ὁ Τιάρκος κλείει τὰ μάτια, διὰ νὰ μὴ βλέπῃ τὴν ἄβυσσον ποὺ χάνει ἐμπρός του, ἀπλύνει τὰ πτερά του, καὶ

ἡσυχος, θαρσύνος, τρελλός, πετᾷ εἰς τὸ κενόν...

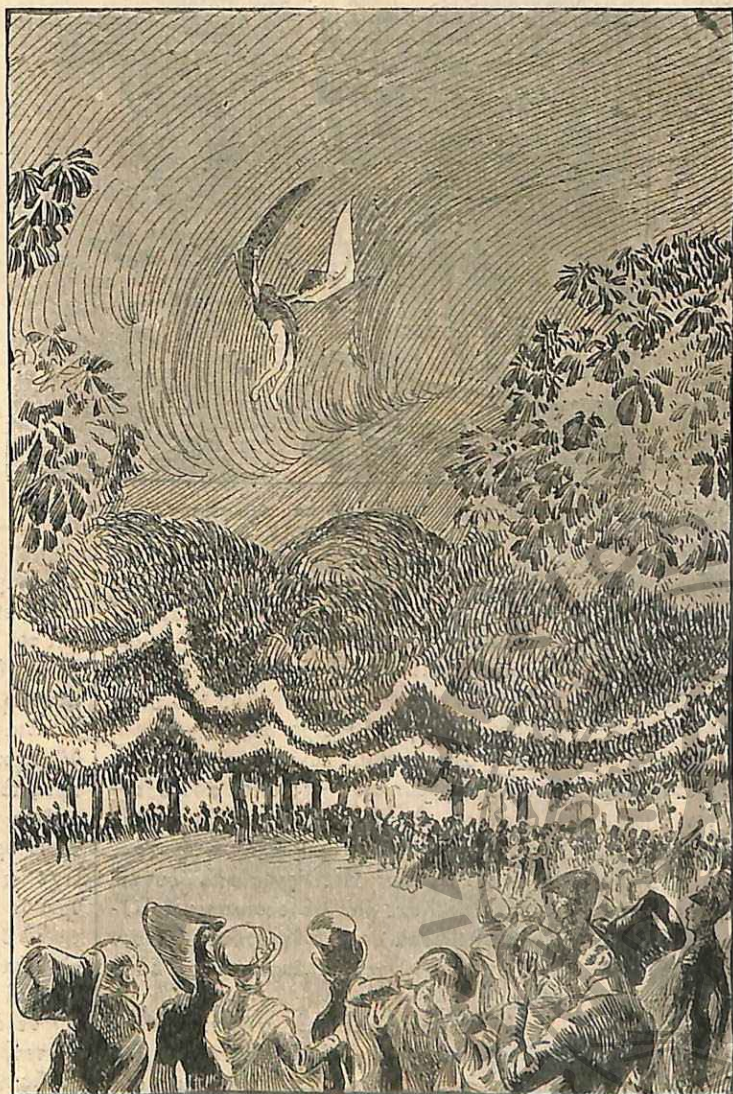
Ὡ, τί θαῦμα! ... (*) Αἰσθάνεται μίαν δύναμιν, ἡ ὁποία τὸν φέρει καὶ τὸν στηρίζει εἰς τὸν ἀέρα. Κινεῖ τοὺς βραχίονας, ὅπως τὸν ἐδίδασκεν ὁ ἐφευρέτης, καὶ εὐρίσκει εἰς τὸν ταπὴν μίαν ἀντίστασιν, ἐπὶ τῆς ὁποίας στηρίζεται. Δὲν πετᾷ καθαυτό, ἀλλὰ διὰ μιᾶς πτώσεως βραδείας, ἡρέμου καὶ λοξῆς, φθάνει ἀβλαβῶς εἰς τὸ ἔδαφος, τεσσαράκοντα πόδας μακρότερα τοῦ μέρους, ἀπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀνυψωθῇ.

Οἱ ὑπηρεταὶ χειροκροτοῦν, ὁ διευθυντὴς μειδᾷ εὐχαριστημένως. Δὲν ἦτο ἴσως καθαυτό ὅτι εἶχεν ἐλπίσῃ, ἀλλ' ἦτο ἀρεκτόν. Μόνον τὸ θάρρος, ἡ ἀφοβία τοῦ παιδίου, ἐξησφάλισε τὴν ἐπιτυχίαν.

Ὅσον διὰ τὸν Γιέρακαν, αὐτὸς πλέον ἦτο τρελλὸς ἀπὸ χαράν. Τὸ ὄνειρόν του ἐλάμβανε σάρκα. Καὶ ἐνθους, ἐναγκαλιζόμενος τὸν Τιάρκον, ἐρώναζε:

— Πετάς, παιδί μου, πετάς!.. Σεῦ ὀρκίζομαι ὅτι δὲν ἐγχαίσθη διόλου νὰ τραβήξῃς τὸ σχοινί διὰ νὰ σὲ κρατήσω. Ἀπόψε θὰ πετάξῃς σὰν τὸ πουλί!

— Ἀρχεῖ! διέκοψεν ὁ κ. διευθυντὴς δὲν πρέπει νὰ κουρασθῇς περισσότερο. Σε προσκαλῶ εἰς τὸ τραπέζι. Θὰ πιούμε καὶ σαμπάνια! Ἐν τῷ μεταξύ— προσέθεσεν ἀποταθείς πρὸς

(*) Ἴδε εἰκόνα προηγουμένου φύλλου, σελ. 246.

μίας γυναίκα, εύρισκομένην ἐκεῖ, κάμετέ μου τὴ χάρι νὰ στενεύετε τὴ στολή αὐτοῦ τοῦ παιδοῦ, γιατί με τίς καρφίτσες δὲν γίνεται δουλειά.

Εἶνε περιττὸν νὰ εἰπωμεν, ὅτι ἡ πρός-κλήσις εἰς γέυμα δὲν ἐγένετο ἀπὸ καλωσύνης. Ὁ διευθυντής, προνοητικὸς, ἤθελε διὰ τούτου νὰ κρατήσῃ εἰς τὸν κήπον τὸν Γιέρακαν καὶ τὸν Τιάρκον μὲ-χρι τῆς ὥρας τῆς παραστάσεως. Μήπως, ἂν ἐφευγαν, ἦτο βέβαιος ὅτι θὰ ἐπα-νέχοντο;

Τὸ γεῦμα, πολυτελέστατον, παρετέθη εἰς τὴν ὑαλοφρακτὸν στοὰν τοῦ κήπου. Ἡ τράπεζα ἀνθοστόλιστος, τὰ φαγητὰ καὶ τὰ γλυκίσματα ἀφθονα, οἱ συνδαιτυ-μόνες πολλοὶ καὶ εὐθυμοί: δύο ἀγγλίδες χορεύτριαι, αἱ ἐπιμελητρίαι τοῦ γαλα-κτοκομείου μετρημισμέναι εἰς Ἑλβε-τίδας, τρεῖς μαῦροι καὶ μερικοὶ φίλοι τοῦ Πικονέτου. Ὁ Τιάρκος, τὸν ὁποῖον ὅλοι ἐπεριποιούντο, ἦτο καταμαγεμένος. Καὶ ἡ συμ-πάνια — ἦτο ἡ δευτέρα φορὰ ποῦ ἐπινεν εἰς τὴν ζωὴν του, — συν-επλήρωσε τὴν εὐτυχίαν του μὲ μίαν ἐλαφρὰν ζάλην, ἡδονικὴν, ἐμπνέουσαν αἰσιοδοξίαν... «Ἡ δόξα καὶ ὁ πλοῦτος ἐφθασεν!...» ἐσυλλογιζέτο διαρκῶς.

Ἀλλὰ δὲν ἐκάθην πολλὴν ὥραν εἰς τὸ τραπέζι, διότι οἱ πρῶτοι θεαταὶ ἤρχισαν ἤδη νὰ συνωστίζωνται εἰς τὰς θύρας τοῦ κήπου.

— Ἐμπρός, παιδιά! τώρα ἐργασία! ἀνέκραξεν ὁ διευθυντής τρέβων τὰς χεῖρας, ἀπέψε θά-χωμε καλὴ εἰσπραξι. Σὺ, μι-κρέ, τρέξε εἰς τὴν καμαρίν σου καὶ ντύσου τὸ γρηγορώτερον.

Ἡ διαφήμις τοῦ ἱπταμένου ἀνθρώπου ἦτο ἀποτελεσματικὴ καὶ εἶχεν ἐλκύσῃ διαφόρων τάξεων πλῆ-θος. Εἰς μικρὰν πλατεῖαν μὲ ἰσχνὴν πρασινάδα, ἡ ὁποία ἀπετέλει τρόπον τινὰ τὴν πρῶτην ζώνην τοῦ κήπου, συνω-στίζετο λαός. Εὐλίγον διάφραγμα, στη-μένον δὴθεν διὰ νάπομονώη τοὺς χο-ρευτάς καὶ τὰς χορευτρίας, ἐχρησίμευε πραγματικῶς διὰ νὰ χωρίξῃ τὸν λαὸν ἀπὸ τὴν ἀριστοκρατίαν. Εἰς τὸν ἰδιαίτε-ρον αὐτὸν περίβολον, περιεφέροντο ἐπὶ τῆς λεπτῆς ἄμμου ἡ ἐκάθηντο εἰς τοὺς πᾶγκους ὠραῖαι κυραὶ καὶ κομψοὶ κύριοι. Μία ἀκόμη γωνία τοῦ κήπου ἦτο προω-ρισμένη διὰ τὰ παιδιά, τὰ ὅποια, καθ' ὁμίλους φαιδρούς καὶ θορυβώδεις, ἐπαι-ζαν διάφορα παιγνίδια. Τρεῖς ὀρχήστραι ἐπαιζαν συγχρόνως, ἀποτελοῦσαι δαιμο-νιῶδη ὄργανον, καὶ ὅλος ὁ κήπος ἦτο φαντασμαγορικῶς φωταγωγημένος μὲ ἐνετικὸς φανούς.

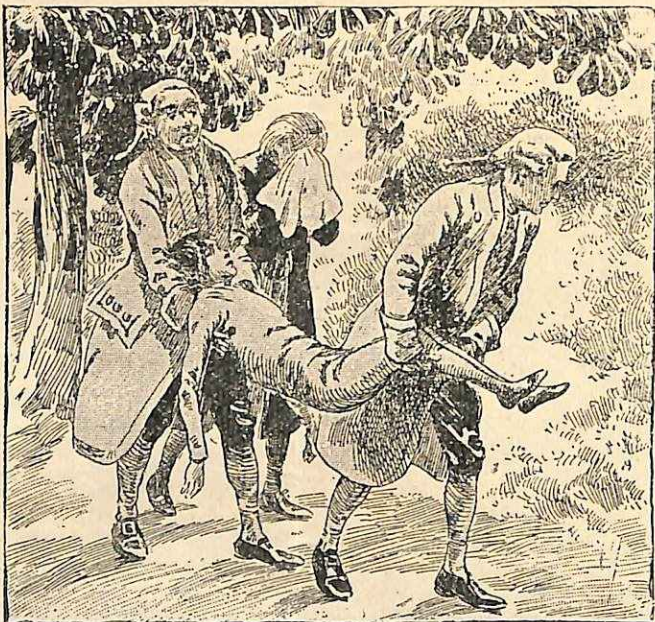
Ἀνυπομόνως ἐπερίμενε τὸ πλῆθος τὴν

ἐμφάνισιν τοῦ ἱπταμένου ἀνθρώπου, διὰ τὸν ὁποῖον καὶ μόνον εἶχεν ἔλθῃ. Τέλος, περὶ τὴν ἐνδεκάτην τῆς νυκτός, ὁ κ. Πικονέτος, κρίνων ὅτι ἀρκετὰ πλεόν ἔφαγαν καὶ ἤπιον οἱ πελάται του, ἔδωσε τὸ σύνθημα καὶ αἱ τρεῖς ὀρχήστραι ἐσιώ-πησαν ταυτοχρόνως.

Εἰς τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ!

Ἡ ἀπότομος αὐτῇ σιωπῇ εἴλκυσε τὴν προσοχὴν τῶν θεατῶν πρὸς τὸ κέντρον. «Ὅλα τὰ μάτια προσηλώθησαν ἐπὶ τοῦ στόλου καὶ τὰ παιδιά ἀνομῇ διέκοψαν τὰ παιγνίδια των διὰ νὰ ἰδοῦν τί θὰ συνέ-βαινεν.

Ὁ Γιέρακος καὶ ὁ Τιάρκος ἐνεφανί-σθησαν. Ὁ Γιέρακος ἐφορούσε τὸ σύνη-θες μαῦρόν του ἔνδυμα, ἀλλ' ὁ Τιάρκος εἶχε περιδελθῇ τὴν κυανὴν στολήν, ἡ

«Μετὰκίμωσαν τὸ ἀναίσθητον καὶ αἰμόφυρτον σῶμα τοῦ Τιάρκου...» (Σελ. 254, στ. γ').

ὁποία τοῦ ἤρχετο τώρα καλὰ καὶ ἐπάνω του δὲν ἐφαίνετο διόλου γελοία. Χαρίεις, θαρραλέος, εὐμορφος ὁ μικρὸς βοημὸς ἐκύτταξε μειδιῶν τὸ πλῆθος, τὸ ὁποῖον, γοητευθὲν ἀπὸ τὴν ὕψιν του, τὸν ὑπε-δέχθη μὲ ραγδαῖα χειροκροτήματα.

Δύο ὑπῆρξαν μὲ κοντὰς περισκελίδας καὶ μὲ περρούκας, — οἱ ἴδιοι ποῦ ἐσερ-δίριζαν εἰς τὸ τραπέζι, — τοῦ ἔδωσαν εἰς τοὺς βραχίονας τὰς μεγάλας πτέρυγας, ἐν ᾧ ὁ Γιέρακος κάτῃχρος ἀπὸ συγχί-νησιν, ἐπέβλεπε τὰς προετοιμασίας. «Ὁ-ταν ἐτελειώσαν ὅλα, ὁ ἐφευρέτης ἔδωκεν εἰς τὸν μικρὸν τὰς τελευταίας του ὁδη-γίας:

— Ἀπλὸνε καλὰ τὰ χέρια... ἔχι ἀπότομα κινήματα... μὴ παύσης νὰ κι-νῶς τὰ περὰ... καὶ πρὸ πάντων μὴ φο-βῶσαι!

— Μὰ δὲν φοβοῦμαι καθόλου! ἀπε-κρίθη μειδιῶν ὁ Τιάρκος.

Ἀνίδεος τῶντι τοῦ κινδύνου, ὁ μι-κρὸς βοημὸς εἶχεν ἐντελῶς ἤρεμον τὸ ὕφος, καὶ ἐν τῷ μέσῳ ἀγωνιώδους σιγῆς, ὑψώθη ἀπτόητος μέχρι τῆς κορυφῆς τοῦ ξυλίνου στόλου. Ἐπίστευεν ἐνδομύχως τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ὅτι ἦτο τὸ μοιραῖον ὄργανον μεγάλῃς ἐφευρέσεως, προσωρι-σμένης νὰ μεταβάλλῃ τὴν ὕψιν τοῦ κόσμου, καὶ ὑπεράνω τῶν ἀπείρων ἐκείνων κε-φαλῶν, δὲν ἔβλεπε παρὰ τὸ διάστημα, τὸ ὁποῖον ἐμελλε νὰ διασχίσῃ διὰ τῆς θριαμβευτικῆς του πτήσεως.

Τὰ φῶτα, ἡ μουσικὴ, τὰρώματα τὰν-ερχόμενα ἀπὸ τὸ πλῆθος ἐκείνο, τὸν ἔ-καμαν ἐπιτέλους νὰ χάσῃ τὸ αἶσθημα τῆς πραγματικότητος. Ἀλλῶς τε ἐξη-κολούθει καὶ ἡ ἐλαφρὰ μέθη ἀπὸ τὴν σαμπάνιαν. Ἐξῆς ὡς ἐν ὀνείρῳ καὶ ἔ-βλεπεν ἤδη τὸν Αὐτοκράτορα νὰ τὸν καλῇ κατὸπιν τοῦ θριάμβου του, νὰ τὸν συγχαίρῃ καὶ νὰ τοῦ τραβᾷ φιλικῶς τὸ αὐτί, ὅπως ὀλίγα ἔτη πρὶν, τὴν ἐσπέραν τῆς μάχης τοῦ Ἀουστερλίτς...

Εἰς τὸ τέλος, ὁ μικρὸς βοη-μὸς δὲν διέκρινε κανὲν ἀπὸ τὰ τρι-σχίλια πρόσωπα τὰ ἐστραμμένα πρὸς αὐτόν· ἀπέναντί του ὅμως, ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τοῦ στίβου, ἓνα προσωπάκι ἠλιοκαές, μὲ με-γάλα ὀδύμαυρα μάτια καὶ ὀλό-χρυσά μαλλιά, ὧ, αὐτὸ τὸ ἔβλεπε τώρα καθαρώτατα... Ἐμάντευε τὸ μείδισμα τῆς Ζινέττας καὶ ἐνόμιζεν ὅτι ἤκουε μακρύτερον τὴν γλυκεῖάν της φωνήν:

— Ἐλα, Τιάρκο, ἔλα!... Αὐτὸ ποῦ κάμνεις τώρα, θὰ σὲ ξαναφέρῃ κοντὰ μου! ἔλα λοιπόν! Καὶ ὠρμησεν.

Ἐντρομοὶ οἱ θεαταὶ εἶδαν νὰ διπλώνεται ἡ μία πτέρυξ, νάνα-στρέφεται ἀποτόμως, ὡς ὁμ-βρέλλα προσβαλλομένη ἀπὸ ἰσχυ-ρὸν ἄνεμον. Τὸ παιδίον ἔκαμε δύο το ὅ μ-περ εἰς τὸν ἀέρα καὶ καπέσεσε βαρὺ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ὅπου ἔμεινεν ἀναίσθητον.

Ἀμέσως κραυγὴ φρίκης καὶ ἀγανα-κτῆσεως ἀνεδόθη ἀπὸ ὅλον τὸ πλῆθος. Τὰ διαφράγματα ἀπεσπάσθησαν, οἱ ἀν-θῶνες κατεπατήθησαν καὶ ὅλοι ὠρμησαν πρὸς τὸν στίβον. ἀνυπόμονοι νὰ ἰδοῦν, νὰ μάθουν ἂν τὸ τολμηρὸν παιδίον μὲ τὸ τόσῳ θρασὺ καὶ χαριτωμένον μείδισμα, εἶχε πληρώσῃ διὰ τῆς ζωῆς του τὸ θράσος του.

Ὁ διευθυντής, βλέπων ἐν ἀπογνώσει τὴν λεηλασίαν, ἐτραβοῦσε τὰ μαλλιά του καὶ ἰκέτευε τὸ πλῆθος νάπομακρυνθῇ. Ὁ δὲ ἐφευρέτης, ὁ δυστυχὴς Γιέρακος, συντετριμμένος ὑπὸ τὸ βάρος τῆς συμ-φορᾶς καὶ τῆς ἀπογοητεύσεως, ἔκλαιεν ἀπαρηγόρητα, ἀκολοθῶν τοὺς δύο ὑπη-ρέτας, οἱ ὅποιοι μετὰκίμωσαν τὸ ἀναι-σθητὸν καὶ αἰμόφυρτον σῶμα τοῦ Τιάρκου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

Εἰς τὸ καλλίτερον δωμάτιον τῆς Τα-βέρνας τῶν Βοημῶν, ὁ Τιάρκος, πολὺ ἀδύνατος ἀκόμη, πολὺ ὠχρὸς, εἶνε ἐξη-πλωμένος εἰς ἓνα μεγάλο κρεβάτι, — τοῦ Παγκράτη τοῦ ἰδίου.

Ἄν καὶ δὲν ἐθεραπεύθη ἀκόμη, ἂν καὶ πολλοὺς μῆνας τώρα εἶνε κατὰκοι-τος, ὁ μικρὸς Τιάρκος μειδιᾷ, ὁ μικρὸς Τιάρκος εἶνε εὐτυχής...

Διότι, διὰ τῶν ἡμικλειστων ὀφθαλ-μῶν του, τοὺς ὁποίους δὲν ἔχει καὶ τὴν δύναμιν νανοῖξῃ καθολοκληρίαν, βλέπει πηγαίνοντες ἐν ἀπορρόβῳ εἰς τὸ δω-μάτιον, πότε κλείουσιν ἐν παραπέτασμα, πότε ἐτοιμάζουσιν ἐν ἱατρικόν, πότε κα-θημένον ἡσύχως, τὴν Ζινέτταν μὲ τὰ χρυσὰ μαλλιά, μίαν Ζινέτταν μεγάλῃν τώρα καὶ ἀκόμη ὠραιότεραν, τῆς ὁποίας ἡ παρουσία καὶ μόνῃ ἰσχύει νὰ τὸν ἐπα-ναφέρῃ εἰς τὴν ζωὴν, ὅταν ὅλοι τὸν εἶχαν πλέον διὰ πεθαμένον...

Ἀλλὰ πῶς ἡ Ζινέττα, τὴν ὁποίαν ἀφίσταμεν μικράν, εἰς τὸν στρατὸν τοῦ Δουναβέως, βοηθοῦσαν τὴν κυρὰ-Σαμπῶ εἰς τὰ καθήκοντα τῆς βιβαντιέρας, εὐρίσκειται τώρα ἐδῶ, νοσηκόμος τοῦ ζι-λου μας Τιάρκου; Ἰδοῦ:

Μετὰ τὴν φοβερὰν του πτώσιν εἰς τὸν κήπον Μαμπιέρ, ὁ Τιάρκος, τῇ ὑποδείξει τοῦ Γιέρακα, μετεφέρθη ἡμιόμηνῃ εἰς τὴν Ταβέρναν τῶν Βοημῶν. Ὅταν ὁ Παγ-κράτης εἶδε τὴν οἰκτρὰν κατάστασιν τοῦ παιδιοῦ, τὸ ὁποῖον εἶχεν ὑπάγῃ ἐκεῖ ἐφω-διασμένον μὲ τὸ χρυσὸν νόμισμα τοῦ Βοδόγ, ἀπεφάσισε νὰ εἰδοποιήσῃ ἀμέσως τὸν Βασιλέα τῶν Βοημῶν, κατὰ τὰς ὁ-δηγίας τὰς ὁποίας εἶχε λάβῃ παρ' αὐτοῦ. Διότι ὅπως εἰς τὸν Τιάρκον, καὶ εἰς τὸν Παγκράτην ἐπίσης ὁ Βοδόγ εἶχεν εἰπῇ:

— Ἐν περιπτώσει σπουδαίου κινδύ-νου, τὸ παιδί μου θὰ ἔλθῃ νὰ σοῦ δείξῃ τὸ νόμισμα· τότε θὰ μὲ εἰδοποιήσης, καὶ ἂν εἴμαι ἀκόμη ζωντανός, θὰ τρέξω...

Ὁ Παγκράτης συνεμορφώθη πιστῶς. Εἶχε δώσῃ τὸ μετάλλιον εἰς κάτι Βοη-μὸς ἐπιστρέφοντας εἰς τὴν Λωρραίνην.

— Διὰ τὸν Βασιλέα Βοδόγ! τοὺς εἶπεν ἀπλῶς.

Ἐκεῖνοι ἐνόησαν. Ἐπήραν τὸ πολύ-τιμον φυλακτὸν, καὶ ὅταν ἐφθασαν εἰς τὸ τέρμα τοῦ ταξιδίου των, τὸ μετεβίβα-σαν εἰς ἄλλους Βοημούς, οἱ ὅποιοι θὰ ἐπήγαγιναν μακρύτερα, πρὸς τὴν Γερμα-νίαν.

— Διὰ τὸν Βασιλέα Βοδόγ!

Οὕτω μεταδιδαζόμενον, τὸ μετάλλιον ἐφθασε τέλος μέχρι τῆς κορυφῆς ἐνὸς ὅ-ρους τοῦ Μαυροβουνίου, εἰς τὴν καλύ-πτην, ὅπου ὁ γέρων πατριάρχης εἶχεν ἀ-ποφασίσῃ νὰ τελειώσῃ τὰς ἡμέρας του. (Ἐπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΑ ΦΥΣΙΚΑ ΠΑΓΩΤΑ

Ἀγαπητοί μου,

Ἡ φίλη μας, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς προηγου-μένης μου ἐ-πιστολῆς περὶ παγωτῶν, γρά-ρει πρὸς τὴν Διάπλασιν, ὅτι αὐτὴ προτιμᾷ τὰ «φυσικά». Φυσικά παγω-τά!.. Μὰ ὁ πάργον καὶ τέτοια; Καὶ ποῦ λοιπόν;

βγαίνουν; Ποῖον δένδρον τὰ κάμνει; Ὑπάρχει κανένα «παγωτὸδένδρον», ὁ-πως τὸ «ἀρτόδένδρον» τῶν Ἰνδιῶν; Ἠΐτέ μας γρήγορα!...

Καὶ ὅμως ἡ φίλη μας δὲν ἔγραψε τίποτε παραξένον. Ὑπάρχουν καὶ φυσικά πα-γωτά, ποῦ τὰ κάμνουν δένδρα, καὶ δενδράκια, καὶ θάμνοι, καὶ φυτὰ... Καὶ εἶνε τόσον ὠραιότερα, τόσον τελειότερα ἀπὸ τὰ τεχνητὰ, ὥστε δὲν εἰμπορεῖ καν-εὶς παρὰ νὰ τὰ προτιμᾷ! Τὰ φροῦτα, ἀγαπητοί μου! ἀπλούστατα τὰ φροῦτα!..

Τί λέτε; Ἐνα ὠραῖον σῦκον ἔφαγαν, φρέσκον, πρωτὶνόν, δροσερόν, ὀλόκληρον, κομμένον ἀπὸ τὴν συκίαν πρὶν ἐδῇ ὁ ἥλιος. εἰμπορεῖ νὰ συγκριθῇ μὲ κανένα παγωτόν; Ἡ ἓνα τσαμπὶ σταφύλι δρο-σόρρυτον, ἡ ἓνα πεπόνι, ἡ ἓνα καρπούζι, ἡ ἓνα βερούκοxon, ἡ ἓνα ροδάκινον!... Εἰς τὰ μανάκινα βέβαια δὲν τὰ εὐρίσκει κανεὶς πάντοτε «παγωμένα»... Εἰς τὸ ἀμπέλι ὅμως; εἰς τὸν κήπον; εἰς τὸν δενδρόκηπον;... Ἄ, τί μαγεία, νὰ ζῇ κανεὶς εἰς τὴν ἐξοχὴν, καὶ νὰ κόπῃ τὰ ὠραῖα ὠρῖμα φροῦτα ἀπὸ τὴν «μύξα» των, καὶ ἡ νὰ τὰ τρώγῃ ἐστὶ, απλῶς καθά-ρισμένα, ἢ νὰ τὰ βυθίσῃ πρῶτα εἰς τὸ κρύον νερόν τῆς βρύσης ἢ τοῦ πηγα-διοῦ!.. Αὐτὰ εἶνε τὰ ληθινὰ, τὰ τέλεια παγωτά, ποῦ κατασκευάζει τὸ μέγα χα-χαροπλάστεϊον τῆς Φύσεως, τοῦ Θεοῦ, καὶ ὅχι τὰ σιρόπια, οἱ κρέμες καὶ οἱ μαρμελάδες, ποῦ παγόνουν μὲ χιτῶνα καὶ μὲ πάχυνον τεχνητοῦ οἱ χαχαροπλάσται τῶν πόλεων! Αὐτὰ εἶνε ἡ μίμησις, ἐκεῖνα εἶνε τὸ πρότυπον, τὸ μὲν τέλο! — καὶ ποῖα μίμησις εἰμπορεῖ ποτε νὰ φθάσῃ τὸ φυσικόν;

Κατὰ τὴν γνώμην μου, ἡ κυριώτερα ἔλλειψις τῶν τεχνητῶν παγωτῶν εἶνε ὅτι τὰ κρύονουν περισσότερον ἀφ' ὅ, τι πρέ-πει, περισσότερον ἀφ' ὅ, τι ἀνέχεται ὁ ὀυ-ρανίσκος μας. Τὰ φυσικά ὅμως εἶνε εἰς τὸ «ἀμήν». Ὅ,τι χρειάζεται, τίποτε παραπάνω. Ὅπως καὶ τὸ νερόν, τὸ φυ-σικόν.

Κατὰ τὴν γνώμην μου, ἡ κυριώτερα ἔλλειψις τῶν τεχνητῶν παγωτῶν εἶνε ὅτι τὰ κρύονουν περισσότερον ἀφ' ὅ, τι πρέ-πει, περισσότερον ἀφ' ὅ, τι ἀνέχεται ὁ ὀυ-ρανίσκος μας. Τὰ φυσικά ὅμως εἶνε εἰς τὸ «ἀμήν». Ὅ,τι χρειάζεται, τίποτε παραπάνω. Ὅπως καὶ τὸ νερόν, τὸ φυ-σικόν.

σικῶς κρύον, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ νερόν τὸ κρυωμένον τεχνητῶς. Συγκρίνεται ποτὲ ἓνα ποτήρι νερό ἀπὸ τὴν πηγὴν τοῦ θέρους, μ' ἓνα ποτήρι νερό ἀπὸ τὴν παγωνιέραν; Δὲν τὸ πιστεύω. Ἐμὲ τοῦ-λάχιστον τὸ νερό τὸ κρυωμένον μὲ πάγον, μὲ δυσχερεστεῖ ὡς κάτι ὑπερβολικόν, καὶ ἀντὶ νὰ μὲ δροσίξῃ... μὲ καίει.

Θὰ πῇτε: Καὶ πῶς νὰ κάμωμεν λοι-πόν; Εἶνε δυνατόν νὰ ζῶμεν ὅλοι εἰς τὴν ἐξοχὴν, διὰ νὰ τρώγωμεν φροῦτα ἀπὸ τὰ δένδρα καὶ νὰ πίνωμεν νερό ἀπὸ τὴν πηγὴν; Ὁχι βέβαια. Ἀλλὰ καὶ τὰ φροῦτα τοῦ μανάκι εἰμποροῦμεν νὰ τὰ κρυώνωμεν ὅσον πρέπει, καὶ τὸ νερόν τῆς δεξαμενῆς ἐπίσης... Τὸ ζήτημα εἶνε ὅτι ἡ φίλη μας ἔχει δικαίον νὰ προτιμᾷ τὰ «φυσικά παγωτά». Κ' ἐγώ, ἀπὸ τὸ καλ-λίτερον παγωτόν τοῦ χαχαροπλάστεϊου, προτιμῶ ἐν ὠραῖον ὀπωρικόν, ὠρῖμον, δροσερόν, ἡ ἔστω καὶ κρυωμένον μὲ ὀλί-γον πάγον. Καὶ σεις, ὑποθέτω....

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΜΥΘΟΙ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΑΙΣΩΠΟΝ

ΑΡΚΟΥΔΑ ΚΑΙ ΑΛΕΠΟΥ

Μι' ἀρκούδα ἐφανταζότανε,

σὴ γῆ πῶς δὲ γινότανε,

μηδὲ ποτὲ θὰ γίνῃ,

ζῆφο ἄλλο σὰν ἐκείνη...

καλόκαρδο καὶ σαλαχνικό,

κ' ἔλεγε μὲ τρόπο ἔτσι γλυκό,

σὰν ξεπεσμένη ἀρχόντισσα,

σὲ μι' Ἀλεποῦ γερόντισσα:

«— Ποτὲ μου δὲν περάζω

μήτε ἀρκουδάκι ἓνα μικρὸ

σὰν τὸδρω, τῆμοφο, νεκρό!

σὰ μάννα του στενάζω

καὶ τὸ μικροκυντάζω...»

Μὰ κ' ἡ Ἀλεποῦ τίς θωρεῖ

γελῶντας κ' ἔτο' ἡ πονηρὴ

τῆς λέει: — «Μεγάλους καὶ μικροὺς

κάλλιο νὰ πάστρεβες νεκρούς,

πάρᾳ ποῦ πνίγεις ζωντανά...»

πεινᾷ ἡ κοιλία σου δὲν πεινᾷ!

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΑΥΤΟΣ

Τὴν ἀνεμῶν σὸ βουνό,

τὴν ἐσπεῖρε ἀπ' τὸν οὐρανόν,

Αὐτός, ποῦ ἔκαμε τὴν πλάσι,

Στὴν παπαρούνα καὶ σ' ἐκεῖν.,

ὁ ἴδιος ἐτίσι χροῦμα δίνει.

Στὴ γῆ Αὐτός ἔχει μοῖρᾶσαι

τῶσα λουλούδια — στόλισμά της,

κ' ὁσ' ἄλλα βλέπομε καλὰ.

Αὐτός, τοῦ σὺμπαντος προστάτης,

μὰς προστατεύει ἀπὸ ψηλά.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΜΩΡΑΪΤΗΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΚΥΑΝΟΛΕΥΚΟΝ ΛΑΒΑΡΟΝ

Ταμίας του εν Πειραιεί Συλλόγου «Ήως»

Βραβευθείς

Είς τὸν 118ον Διαγωνισμόν τῶν Δύσεων
[1^η ἰδέα Διάπλασις ἐ. ἔ. σελ. 219.]

ΑΧΥΡΩΝ-ΠΑΣΛΑΤΙ

(Συνέχεια καὶ τέλος: ἴδε σελ. 248)

Ὡς αἱ χελιδόνες εἰς ὁμοίας περιστάσεις καταφεύγουσιν ὑπὸ τὸ γείτον τῆς στέγης ζητοῦσαι σωτηρίαν, οὕτω καὶ ἐγὼ ἐχώθην ὑπὸ μέγα πυροδύλον σκεπασμένον διὰ τοῦ ἀδιαβρόχου του, τὸ ὅποιον ἐπίσης καλῶς με ὑπερήσπισεν ἀπὸ τῆς βροχῆς, ὡς ὑπερήσπισε διὰ τοῦ πυρός μετὰ ταῦτα καλῶς καὶ τὴν πατρίδα ἀπὸ τῶν ἐχθρῶν. Καθ' ἐκαστὴν δὲ στιγμὴν ἐξήγον ἐκεῖθεν τὴν κεφαλὴν μου ὡς χελώνη διὰ νὰ βεβαιωθῶ ἂν ἔπαυσεν ἡ βροχὴ, διότι ἐκεῖ κάτω ἡ θέσις μου δὲν ἦτο καὶ πολὺ ἀναπαυτική. Μετὰ δύο περίπου ὥρας ἡ βροχὴ κατέπαυσε, τὰ νέφη ἐσχίζοντο καὶ διὰ τῶν ρηγμάτων διαφαίνοντο τεμάχια τοῦ γλαυκοῦ οὐρανοῦ. Τέλος καὶ τὸ τελευταῖον νέφος ἐκρύβη ὑπὸ τὸν ὀρίζοντα καὶ λαμπρὸς ὁ ἥλιος περιέλουε τὴν ὑγρὰν γῆν με τὸ χρυσὸν του φῶς. Ὁ πόλεμος μετὰ τὸ οὐρανοῦ καὶ γῆς ἔπαυσεν, ἀποκατέστη ἡ εἰρήνη. Πλὴν φεῦ! ἡ κατοικία μου κατέστη ἀκατοίκητος. Ἡ κλινὴ μου εἶχε μεταδληθῇ εἰς λίμνην.

Ναυαγὸς τῆς ξηρᾶς, ἐπεξέτεινα τὰς ἐρεῦνας μου καὶ μακρὰν τοῦ στρατοπέδου πρὸς εὔρεσιν σπηλαίου τινὸς ἢ πτυχῆς τινος τοῦ ἐδάφους ξηρᾶς πρὸς διανυκτέρευσιν, πλὴν εἰς μάτην. Παντοῦ γῆ λασπώδης, ἀφιλόξενος. Ἡμὴν λοιπὸν ἠναγκασμένους νὰ χωθῶ καὶ ἐγὼ ὑπὸ τινὰ σκηνὴν μετὰ τὸ πλῆθος τῶν ἄλλων στρατιωτῶν διὰ νὰ διέλθω ἐκείνην τὴν νύκτα καὶ Κύριος οἶδε καὶ πό-

σας ἄλλας. Πρὸς τὰς σκηνὰς ἡσθάνομην ἀποστροφὴν οὐχὶ ἀδικαιολόγητον. Ἡ ἐν αὐταῖς στενωχώρα, ἡ συσσωρευσις πολλῶν στρατιωτῶν καὶ ἡ ἀπὸ τούτων ἀναδιδόμενη ἐσθρὴ ἀπλῶν σωμάτων καθίστα, δι' ἐμὲ τοῦλάχιστον, ἀδύνατον τὴν ἐν αὐταῖς διαμονήν. Ἀλλὰ τὴν ἡ ἀνάγκη ἐνίκησε τὴν ἀποστροφήν. Εἰσῆλθον εἰς μίαν ἐξ αὐτῶν, ἀνεμίχθην εἰς τὸν σωρὸν τῶν ἄλλων στρατιωτῶν καὶ διήλθον τὴν νύκτα ἄσπυρος.

Τὴν ἐπομένην ἡμέραν συνέπεσεν ὁ λοχαγὸς νὰ μοὶ ἀναθέσῃ ἐμπιστευτικὴν μὲν, ἀλλὰ λίαν ἐπίπονον ἐντολήν.

— Λάβε, μοὶ εἶπε, τὸ καλλίτερον ἄλογο τῆς Πυροβολαρχίας καὶ φέρε τὸ ἐγγράφον τοῦτο εἰς τὸν Διοικητὴν τοῦ Συντάγματος εἰς Καρθασαράν. Ἔως τὸ βράδυ πρέπει νὰ ἔχω ἀπάντησιν. Πρόσεξε διότι πρόκειται περὶ πολὺ σπουδαίας ὑποθέσεως.

Ὁρολογῶ ὅτι ὡς ἤμην ἐξηνητημένοσ ἐκ τῆς ἀπνίας, εὐχαριστότερον θὰ διηρηνόμην εἰς τὸ Νοσοκομεῖον παρὰ εἰς Καρθασαράν. Ἀλλὰ ἡ συναισθησις τοῦ καθήκοντος καὶ ἡ ἰδέα ὅτι ἐκ τοῦ ἐγγράφου ἐκείνου ἐξήρτωντο ὑψίστα συμφέροντα τῆς πατρίδος μοὶ ἔδωκαν δυνάμεις. Ἐπήδησα εἰς τὸν δυνατώτερον ἵππον, ἔχωσα τοὺς περனிστήρας εἰς τὰ πλευρά του καὶ ἐξηφανίσθην εἰς τὴν πεδιάδα.

Μετὰ πέντε ὥρας ἤμην πρὸ τοῦ διοικητοῦ.

— Εἰμπορεῖς νὰ φέρῃς τὴν ἀπάντησιν ἀμέσως; με ἠρώτησε.

— Μάλιστα, κύριε διοικητά, ἐγὼ εἰμπορεῶ, ἀμφιβάλλω ὅμως ἂν τὸ ἄλογο θὰ εἰμπορέσῃ.

Ἐψεύσθην. Προετίμων νὰ ἐξαπλωθῶ εἰς κανὲν ξενοδοχεῖον καὶ νὰ κοιμηθῶ 36 ὥρας παρὰ νὰ ἱππεύσω.

Ἡ φιλοτιμία μου ὅμως δὲν μοὶ ἐπέτρεπε νὰ ἀρνηθῶ.

— Λάβε, μοὶ εἶπε, ἓνα καλὸ ἄλογο ἀπὸ τὴν ἐδῶ Πυροβολαρχίαν καὶ σπεύσον.

Μετὰ τινὰς στιγμὰς ἐκάλπαζον πάλιν πρὸς τὸ Θεοτοκίό. Ἦτο ἀπόγευμα ἀκριβῶς δὲ κατὰ τὴν αὐτὴν ὥραν ὡς καὶ τὴν προηγουμένην ἡμέραν, ὁ οὐρανὸς ἐκαλύφθη πάλιν ὑπὸ μαύρων νεφῶν καὶ χονδρὴ βροχὴ ἤρχισε νὰ πίπτῃ. Συμβαίνει πολλάκις τὴν ἀνοιξὶν ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας κατὰ τὴν αὐτὴν ὥραν νὰ ἐγείρεται θύελλα. Ἡ βροχὴ με ἐπληττε κατὰ πρόσωπον καὶ τοῦτο ἦτο ἀπαράτητον διὰ νὰ μὴ ἀποκοιμηθῶ ἐπὶ τοῦ ἵππου.

Εὐτυχῶς, κατὰ τὴν μεγίστην ἐντασιν τῆς καταχίδος συνήντησα οἰκίσκον τινὰ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, ὅπου συνήθως ἀναπαύονται οἱ ὀδοιπόροι, καὶ ἀνεπαύθην καὶ ἐγὼ καὶ ὁ ἵππος μου. Μόλις τὰ πρῶτα σκόπη ἠπλοῦντο ἐπὶ τῆς γῆς, ἤμην πρὸ τοῦ λοχαγοῦ μου. Εὐχαριστημένος καὶ ὑπερήφανος ὅτι ἐξετέλεσα ἀκριβῶς τὴν διαταγὴν καὶ ὅτι ὑπέφερα ὑπὲρ τῆς πατρι-

δος, ἐχώθην εἰς μίαν σκηνὴν καὶ ἐκοιμήθην ὡς νεκρὸς μέχρι τῆς αὐγῆς. Οὕτε στενωχώρα, οὔτε ὄσμαι, οὔτε οἱ θόρυβοι τῶν στρατιωτῶν διέκοψαν τὸν ὕπνον μου. Δὲν ἔπεται ὅμως ἐκ τούτου ὅτι τὰ αὐτὰ θὰ ἐγίνετο καὶ πάντοτε, καὶ διὰ τοῦτο τὴν ἐπομένην ἐπεδόθην πάλιν εἰς σκέψεις καὶ ἐρεῦνας πρὸς εὔρεσιν καταφυγίου.

Κατηφὲς ἐπέστρεφον εἰς τὸ μοναστήριον ἐκ ματαίας περὶ τὸ στρατόπεδον ἐρεῦνης. Διασκελίζων ὅμως ὅλως τυχαίως τὰ ἐρείπια, διέκρινα ὀλκλήκρον ἀνάκτορον μετὰ τῶν αὐτῶν. Μάλιστα, ἀνάκτορον ἐν μέσῳ ἐρείπων! Εἰς γωνίαν τὴν ὁποίαν ἐσχημάτιζεν ἡρειπωμένος τοίχος μετὰ τοῦ ὀπισθίου τοίχου τῆς ἐκκλησίας, ὑπῆρχε τμημὰ τι παλαιᾶς στέγης ἐτοιμὸν εἰς τὴν πρώτην ὥθυσιν νὰ καταπέσῃ. Κάτωθεν τῆς στέγης ταύτης οἱ μοναχοὶ εἶχον πλέξῃ ἐκ κλάδων δένδρου ἄχυρῶνα, ὅπου ἀποθήκευον τὸ ἐτήσιον ἄχυρον διὰ τὰ ζῆα των, τὸ ὅλον δὲ εἶχον περιφράξῃ διὰ λίθων, ἀφίσαντες μικρὰν τινα διόδον ὡς θύραν. Ὁ Ἀρχιμήδης ἀνακαλύπτων τὴν ὁμῶνυμον αὐτῇ ἀρχὴν ἡ ὁ Κολόμβος τὴν Ἀμερικὴν δὲν θὰ ἡσθάνονταν τόσην χαρὰν ὅσην ἡσθάνον ἐγὼ, ἀνακαλύψας τὸν ἄχυρῶνα ἐκεῖνον σωστὸν ἀνάκτορον δι' ἐμέ, ἀφοῦ εἶχε στρώμα μαλακὸν καὶ ξηρὸν ἀπὸ κάτω καὶ κεραμίδια ἀπὸ πάνω. Ἀφοῦ πρῶτον ἐβεβαιώθην ὅτι οὐδεὶς με βλέπει φοβούμενος μήπως μοὶ διαφιλονεικήσῃ ἄλλος τὴν θέσιν, ἀνῆλθον ἐπ' αὐτοῦ καὶ ἐξαπλωθεὶς ἐπὶ τὴν μέτρον. Ἐχώρην ἀναπαυτικώτατα δύο ἀνθρώπους. Καὶ διέτρεχον μὲν τὸν κίνδυνον μήπως με δαγκάσωσιν ἐκεῖ οἱ υκροπίοι καὶ αἱ ἐχίδναι, πάντως ὅμως θὰ ἐδάγκανον ὀλιγώτερον τοῦ ψύχους καὶ τῆς βροχῆς. Δὲν ἤμην ἐγωῖστίς νὰ κρατήσω διὰ τὸν ἑαυτὸν μου καὶ τὰς δύο κλίνας, ἔπρεπεν ὅμως τὴν βασιλικὴν ταύτην θέσιν νὰ παραχωρήσω εἰς τὸν σίλτατον ἐκ τῶν συστρατιωτῶν μου. Καὶ πράγματι εὐρίσκατο ἐν τῷ στρατοπέδῳ παιδικὸς μου φίλος καὶ συμμαθητὴς, πρὸς τὸν ὅποιον ἐπεφύλασσον τὴν εὐχάριστον ταύτην ἐκκληξίν. Εὐρὼν αὐτὸν μετὰ τὸ πλῆθος τῶν στρατιωτῶν, τῷ εἶπον. — Τὸ βράδυ μετὰ τὸ σιωπητήριον νὰ με συναντήσης χωρὶς ἄλλο, πρόκειται περὶ σπουδαίου πράγματος. Καὶ τὸν ἀφῆκα ἀποροῦντα περὶ τίνος πρόκειται.

— Ἀκολούθει με, τῷ λέγω, ὅταν τὴν ἐσπέραν διελύθησαν οἱ στρατιῶται μετὰ τὸ σιωπητήριον, καὶ διὰ πολλῶν ἐλιγμῶν, διὰ νὰ μὴ γείνωμεν ἀντιληπτοί, τὸν ὠδήγησα εἰς τὰ ἐρείπια. — Ἀλλὰ ποῦ με φέρεις; — Ἀκολούθει, καὶ πρὸ πάντων μὴ ὀμίλει... Πρόσεχε... Στάσου... — Μήπως πρόκειται νὰ δολοφονήσωμεν κανένα, νὰ κλέψωμεν τίποτε; — Ὅχι, δὲν εἰμεθα ἱκανοὶ πρὸς

τοῦτο... Πρόσεχε μὴ πέσης... Βάδιζε... στάσου... ἀνέβα... ἔξαπλώσου... — Μὰ αὐτὸ εἶναι σωστὸ πάλαι! Τέλος πάντων εἶσαι φοβερός. Πῶς τὸ ἀνεκάλυψες;

— Κοιμήσου τώρα καὶ αὔριον τὰ λέμε καλλίτερα.

Καὶ γωθέντες ἀμφοτέροι μέσα εἰς τὰ ἄχυρα, ἐκοιμήθην ὕπνον βασιλικόν.

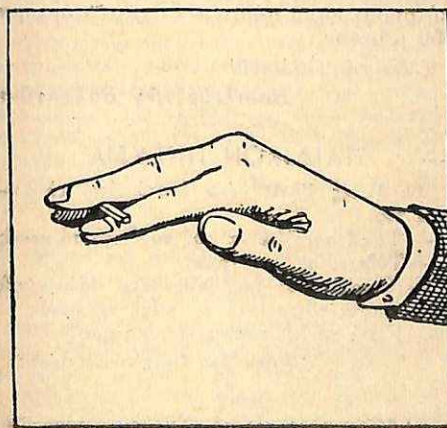
Καθ' ἐκάστην λοιπὸν ἐσπέραν, σιωπηλοὶ καὶ μετὰ μεγάλων προφυλάξεων, εἰσρηχόμεθα εἰς τὸ ἀνάκτορον μας καὶ μακαρίως ἀνεπαύομεθα. Μία ἐκ τῶν κυριωτέρων προφυλάξεων μας ἦτο καὶ νὰ μὴ ἀνάπτωμεν ποτὲ φῶς εἰσερχόμενοι, ἀφ' ἐνὸς μὲν διὰ τὸν κίνδυνον πυρκαϊᾶς—

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Συγκινητικὸν λάθος

Τὴν π. Κυριακὴν, κατὰ τὴν ἀπονομήν τοῦ Μποτασεῖου καὶ Παλλεῖου βραβεῖου εἰς τὸ Ἀρσάκειον Ἀθηνῶν, ὁ πρόεδρος τοῦ Συμβουλίου κ. Καραπάνος ἀπεσφράγιζε, κατὰ τὴν σύνηθε, τοὺς φακέλους καὶ ἀπήγγελλε τὰ ὀνόματα τῶν βραβευομένων καὶ ἐπαινεθεισῶν. Κατὰ τὴν ἀπαγγελίαν ὅμως ἐνὸς ὀνόματος βραβευθείσης, ἡ φωνὴ του δὲν ὑψώθη πολὺ καθαρά, καὶ ἀντὶ τοῦ ἀληθινοῦ ὀνόματος, ἡκούσθη ἐν ἄλλο, ὀλίγον διαφέρον, τὸ ὅποιον, κατὰ σύμπτωσιν, ἀνῆκεν καὶ αὐτὸ εἰς μαθήτριαν διαγωνισμένην. Ἡ μαθήτρια αὕτη ἠγέρθη ὑπὸ τὰ χειροκροτήματα τοῦ πλήθους καὶ ἐπλησίασε τὴν ἐξέδραν τοῦ Συμβουλίου διὰ νὰ λάβῃ τὸ βραβεῖον. Ἀλλὰ φαντασθῆτε τὴν λύπην τῆς, μετὰ τὴν πρώτην ἐκείνην χαρὰν, ὅταν τῆς εἶπαν ὅτι παράκουσε καὶ τὴν ἐγύρισαν ὀπίσω!...

Ἐξαιρετικὴ δύναμις

Τοποθετήσατε ἓνα σπέρτον ἐπὶ τοῦ δείκτου καὶ τοῦ παραμέσου τῆς χειρὸς σας, πιέσατέ το ἄνωθεν διὰ τοῦ μέσου δακτύλου καὶ προσπαθήσατε νὰ τὸ σπάσετε. Θὰ ἰδῆτε ὅτι πρέπει νὰ καταβάλ-

ῆτο ἄλλως τε καὶ τὸ ἀνάκτορον μας ἀνασφάλιστον—ἀφ' ἐτέρου δὲ καὶ ἵνα μὴ καταστῶμεν ὁρατοί.

Ἐσπέραν τινὰ διασκελίζοντες τὰ προπύλαια, ἠκούσαμεν κρότον ἐντός. Ἐστάθημεν. Ὁ κρότος προήρχετο ἐκ τῶν ἄχυρων. Ἀνεκαλύφθημεν.

— Ὁποιοσδήποτε καὶ ἂν εἴσαι, κύριε, πρέπει νὰ μᾶς ἀδειάσης τὴν γωνιά, εἶπεν ὁ σύντροφός μου καὶ ἤναψε σπέρτον. Ὁ ἀπρόσκλητος ἐπισκέπτης ἦτο ὁ ὄνος τοῦ μοναστηρίου, ὁ ὁποῖος με ὄλην του τὴν ἡσυχίαν καὶ ἀπάθειαν ἔτρωγεν ἄχυρα. Δι' ἡμᾶς τὸ μέρος ἐκεῖνο ἦτο κοιτῶν, δι' αὐτὸν ἦτο ἐστιατόριον. Τὸν ἐπίασα ἀπὸ τὰ αὐτιά καὶ τὸν ἠνάγκασα νὰ κάμῃ

μῖαν στρατιωτικὴν μεταβολήν, ἐνῶ συγχρόνως ὁ σύντροφός μου τὸν ἐφιλοδώρει με ἐν λάκτισμα εἰς τὰ ὀπίσθια. Ἀπῆλθε σοβαρῶς χωρὶς νὰ ἀνταποδώσῃ τὸ φιλοφρόνημα καὶ χωρὶς νὰ μᾶς καλονυκτίσῃ.

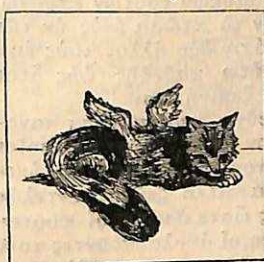
Μετὰ τινὰς ἡμέρας τὸ πυροδύλον ἐκκρότησεν, ἡ μάχη ἤρχισεν, ὄλην τὴν ἡμέραν ἐμαγόμεθα καὶ τὴν ἐσπέραν μαῦροι ὑπὸ τῆς πυρίτιδος ἐκοιμώμεθα παρὰ τοὺς τροχοὺς τοῦ πυροδύλου.

Π. Α. ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΛΗΘΕΙΑ

Πρέπει νὰ συνεθίσῃ κανεὶς νὰ ὑπακούῃ, ἂν θέλῃ νὰ τὸν ὑπακούουν μίαν ἡμέραν.

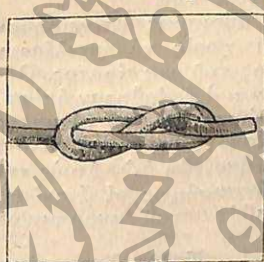
Πτερωτὴ γάτα

Τὸ περιεργὸν αὐτὸ ζῶον ἀνῆκε εἰς τὴν κυ- W. French, εἰς τὸ Mirecourt τῆς Γαλλίας, καὶ ἔχει δύο μικρὰς πτερυγας, σκεπα-

σμένας με γνοῦδι ὡς νεοσσὸς ὄρνιθος! Εἶνε περιττὸν νὰ προσθέσωμεν, ὅτι μετὰ ὅλα αὐτὰ τὰ πτερά, ἡ γάτα τῆς κυρίας French δὲν πετᾷ διόλου, ἀλλὰ ν' ἐξ ἄλλου δὲν φαίνεται ποσὸς ἐνοχλουμένη ἀπὸ τὸ ὑπερφυεῖς αὐτὸ παράρτημα τοῦ σώματός της.

Ἀπὸ τὴν θερμότητα

Εἰς ἐν ἐργοστάσιον, εἰς τὴν Ἀγγλίαν, ἡ θερμότης τῆς ἐστίας μιᾶς μηχανῆς ἐμαλάκωσε τόσον τὴν σιδηρὴν ράβδον, τὴν ὁποῖαν μετεχειρίζετο ὁ θερμοστές, ὥστε οὗτος ἤμπορεσε νὰ τὴν συστρέψῃ ὡς σχοινὶ καὶ νὰ σχηματίσῃ ἓνα τέλειον κόμβον, ὅπως φαίνεται εἰς τὴν ἄνω εἰκόνα.

Δύσις τοῦ Προβλήματος τοῦ 29ου φυλλαδίου.

Ὁ χρυσοκόπος ἀφῆρεσεν ἓνα διαμάντι ἀπὸ τὸ ἄκρον Γ καὶ ἄλλο ἓνα ἀπὸ τὸ ἄκρον Δ. Ἐπειτα μετέθεσε τὸ διαμάντι τοῦ ἄκρου Β εἰς τὸ ἄκρον Δ. Οὕτως ἔχομεν πάλιν ἀπὸ τὸ Α εἰς τὸ Β 16 διαμάντια, 11 ἀπὸ τὸ Α εἰς τὸ Γ, καὶ 11 ἀπὸ τὸ Α εἰς τὸ Δ. Τὸ σχῆμα τοῦ σταυροῦ ἠλλοιώθη κάπως, ἡ Ὀλγα παρπονέθη, ἀλλὰ δὲν ἐνόησε τὴν κλοπὴν.

